

Sygn. akt XIV C 68/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 czerwca 2021 roku

Sąd Okręgowy w Poznaniu XIV Zamiejscowy Wydział Cywilny

z siedzibą w Pile

w składzie następującym:

Przewodniczący sędzia Jacek Grudziński

Protokolant sekr. sąd. Agnieszka Oszczypała

po rozpoznaniu w dniu 19 maja 2022 roku w Pile

sprawy z powództwa **Banku (...) Spółka Akcyjna**

z siedzibą w W.

przeciwko **U. R.**

o zapłatę

1. Zasądza od pozwanej U. R. na rzecz powoda Banku (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. kwotę 144.200,99 zł (sto czterdzieści cztery tysiące dwieście złotych dziewięćdziesiąt dziewięć groszy);
2. Zasądza od pozwanej na rzecz powoda odsetki za opóźnienie od kwoty 110.030,67 zł (sto dziesięć tysięcy trzydzieści złotych sześćdziesiąt siedem groszy) w wysokości czterokrotności stopy procentowej kredytu lombardowego NBP, nie wyższej jednak niż odsetki maksymalne za opóźnienie, od dnia 17 sierpnia 2018 r. do dnia zapłaty;
3. Zasądza od pozwanej na rzecz powoda 10.902 zł (dziesięć tysięcy dziewięćset dwa złote) tytułem kosztów procesu.

J. Grudziński

Sygn. akt XIV C 68/19

UZASADNIENIE

Pozwem złożonym w postępowaniu nakazowym, który wpłynął do Sądu Okręgowego w Poznaniu XIV Zamiejscowy Wydział Cywilny z siedzibą w Pile w dniu 21 grudnia 2018 roku Bank (...) SA z siedzibą w W. domagał się zasądzenia na jego rzecz od pozwanej U. R. kwoty 144.200,99 zł, na którą składają się:

- a. należność główna – 110.030,67 zł;
- b. odsetki umowne naliczone od należności głównej w wysokości 23.748,85 zł za okres od 5 sierpnia 2017 roku do dnia 10 września 2019 roku;
- c. odsetki od zadłużenia przeterminowanego w wysokości 103,86 zł za okres od dnia 6 września 2015 roku do dnia 21 grudnia 2015 roku;
- d. odsetki przeterminowane za okres od 8 kwietnia 2017 roku do dnia 16 sierpnia 2018 roku w kwocie 10.317,61 zł;

e. dalsze odsetki za opóźnienie od dnia 17 sierpnia 2018 roku do dnia zapłaty w wysokości czterokrotnej stopy procentowej kredytu lombardowego NBP.

Ponadto strona powodowa wniosła o zasądzenie od pozwanej zwrotu kosztów procesu.

Powód wskazał, że zobowiązanie pozwanej wynika z umowy pożyczki konsolidacyjnej zawartej w dniu 29 stycznia 2014 roku zawartej pomiędzy nim a pozwaną w kwocie 140.428,14 zł. Na tej podstawie pozwana otrzymała kwotę pożyczki i zobowiązała się do spłaty zadłużenia zgodnie z warunkami umowy oraz regulaminem pożyczki. Wobec braku spłaty zobowiązania zgodnie z harmonogramem spłaty i opóźnienia w płatności wymagalnych rat zobowiązania powód skutecznie wypowiedział pozwaną umowę, a całe roszczenie stało się wymagalne (k.5-6v. w zw. z k.104v. oraz k. 248)

Zarządzeniem z dnia 27 grudnia 2018 roku Sąd wskazał, iż z uwagi na fakt, że pozwana jest konsumentem, brak jest podstaw do wydania nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym, wobec czego sprawę przekazano do rozpoznania w postępowaniu upominawczym.

Kolejno, zarządzeniem z dnia 21 stycznia 2019 roku z uwagi na to, że pozwana jest nieznana z miejsca pobytu, Sąd stwierdził brak postaw do wydania nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym i przekazał sprawę do rozpoznania w postępowaniu zwykłym. (k.52).

W odpowiedzi na pozew, pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na jej rzecz zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych (k.155-155v.)

Na rozprawie dnia 19 maja 2022 roku strony podtrzymały dotychczasowe stanowiska w sprawie (k.258-258v.).

W niniejszej sprawie Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 29 stycznia 2014 roku U. R. w placówce nr 152 zawarła z Bankiem (...) SA z siedzibą w W. umowę pożyczki gotówkowej. Dane pozwanej niezbędne do jej identyfikacji i zawarcia umowy zostały ustalone w oparciu o dowód osobisty seria i numer (...) z datą ważności do 19 grudnia 2016 r. i zweryfikowane przez Bank. Pożyczka miała charakter konsolidacyjny, a środki udostępnione w jej ramach miały służyć pokryciu zobowiązania pozwanej w innej instytucji finansowej tj. umowy kredytowej nr (...) udzielonej przez Bank (...) S.A. Uruchomienie pożyczki nastąpić miało w formie przelewu środków na rachunek wskazany do rozliczenia i obsługi pożyczki, a następnie zrealizowanie przez Bank dyspozycji złożonej przez Pożyczkobiorcę w Oświadczeniu konsolidacyjnym i dyspozycji przelewu.

Umowa została zawarta na okres od 29 stycznia 2014 roku do 5 lutego 2021 roku. Suma wszystkich środków pieniężnych wypłaconych pozwanej miała wynosić 140.428,14 zł, koszt pożyczki 74.967,28 zł, natomiast całkowita kwota do zapłaty wynosiła 215.395,42 zł. Rzeczywista roczna stopa oprocentowania – 13,35%.

Ustalono stałe oprocentowanie pożyczki, które w chwili zawarcia umowy wynosiło 12,58 %.

Pozwana zobowiązana była do spłaty pożyczki w 84 miesięcznych ratach płatnych do 5 dnia każdego miesiąca wynoszących 2.522,17 zł. Kwota ta nie dotyczyła ostatniej raty, która miała być ratą wyrównującą, służącą rozliczeniu całości zobowiązania pożyczkobiorcy względem Banku. Dla pożyczki otwarto rachunek (...).

Zgodnie z § 3 ust. 4 odsetki od kwoty do wypłaty na podstawie umowy naliczane były za każdy dzień od salda zadłużenia i płatne razem z miesięcznymi spłatami raty kapitałowej w terminie określonym w umowie, przy założeniu, że miesiąc liczy 30 dni a rok 360.

Z kolei w § 3 ust. 8 umowy z tytułu zaległości w spłacie pożyczki bankowi przysługiwały odsetki od zadłużenia przeterminowanego, które naliczane były według rocznej stopy procentowej, określonej w Cenniku usług, która jest równa czterokrotności stopy lombardowej ustalonej przez Radę Polityki Pieniężnej, a na dzień zawarcia umowy wynosi 16%. Zmiana stopy odsetek od zadłużenia przeterminowanego w trakcie obowiązywania umowy następować miała w przypadku każdorazowej zmiany stopy lombardowej w cenniku usług.

Strony w umowie określiły również inne koszty, do których uiszczenia zobowiązała się pozwana. I tak w myśl § 9 ust. 1 i 5 w przypadku braku spłaty zobowiązań w ustalonym terminie, Bank nie wcześniej niż 5 dnia od wystąpienia zadłużenia przeterminowanego, podejmuje czynności monitujące. W przypadku braku spłaty zobowiązań w ustalonym terminie począwszy od dnia następnego, niespłacona kwota pożyczki, traktowana jest jak zadłużenie przeterminowane z oprocentowaniem, dla tego rodzaju zadłużenia określonym w Cenniku usług.

Pozwana złożyła podpis pod umową i jej załącznikami posługując się wzorem podpisu złożonym w powodowym Banku na karcie wzorów podpisu. Pracownik powoda zweryfikował tożsamość powódki w oparciu o ww. dokument. Podpis złożony na umowie przez pozwaną odpowiada podpisowi złożonemu na dowodzie osobistym pozwanej o serii i numerze (...), wniosku o otwarcie „rachunku oszczędnościowo-rozliczeniowego” w Banku (...).

Kwota pożyczki została pozwanej wypłacona, zgodnie z umową (przelana na rachunek wskazany w oświadczeniu konsolidacyjnym i dyspozycji przelewu). Dzięki temu zobowiązanie pozwanej zaciągnięte w Banku (...) SA zostało spłacone.

Aneksem z dnia 30 stycznia 2014 roku strony dokonały zmian w umowie i ustaliły, że data płatności raty przypadać będzie w 5 dniu każdego miesiąca, a wysokość jednej raty wynosić będzie 2.522,71 zł.

Kolejno aneksem z dnia 24 grudnia 2015 roku strony ustaliły, że wszelkie wpłaty dokonywane przez Pożyczkobiorcę będą wnoszone na rachunek prowadzony w Banku (...) SA o numerze: (...) do dnia 30 każdego miesiąca, a odsetki od pozostającej do spłaty kwoty z tytułu należności głównej w wysokości 10% w stosunku rocznym. 16 lutego 2017 roku strony podpisały kolejny aneks do umowy kredytowej, w którym zmieniony został numer dowodu osobistego pozwanej na (...), gdyż poprzedni utracił ważność.

Pozwana nie dokonywała regularnych wpłat na poczet spłaty pożyczki na zasadach przewidzianych w umowy. W związku z tym powód w dniu 23 maja 2017 roku skierował do pozwanej ostateczne wezwanie do zapłaty, wzywając ją tym samym do spłaty zadłużenia przeterminowanego w kwocie 1.409,84 zł w terminie 14 dni roboczych od dnia doręczenia niniejszego pisma. Poinformował również powódkę o możliwości złożenia wniosku o restrukturyzację zadłużenia poprzez zmianę warunków lub terminów jego spłaty. Pismo to nie zostało przez pozwaną odebrane.

Pozwana zaprzestała spłacać pożyczkę na zasadach przewidzianych w umowie, wobec czego pismem z dnia 18 lipca 2017 r. Bank wypowiedział pozwaną umowę kredytu z zachowaniem trzydziestodniowego terminu liczonego od dnia doręczenia niniejszego pisma. Jednocześnie zwrócił się do pozwanej z żądaniem spłaty całości pożyczki.

Wobec braku spłaty wymagalnej należności, Bank w dniu 17 sierpnia 2018 r. wystawił wyciąg ze swoich ksiąg rachunkowych, którym określił wysokość łącznego zadłużenia pozwanej na ten dzień na kwotę 144.200,99 zł, na którą składały się:

- należność główna w kwocie 110.030,67 zł,
- odsetki umowne za opóźnienie w spłacie raty należności głównej od dnia 5 sierpnia 2015 r. do dnia 10 września 2017 r. w kwocie 23.748,85 zł,
- odsetki przeterminowane naliczone od należności głównej za okres od 6 września 2015 r. do dnia 21 grudnia 2015 r. w kwocie 103,86 zł;
- odsetki przeterminowane naliczone od należności głównej za okres od 8 kwietnia 2017 r. do 16 sierpnia 2018 r. w kwocie 10.317,61 zł.

/umowa pożyczki nr (...) z dnia 29.01.2014r (k.13-15), wypowiedzenie umowy kredytu (k.9-9v.), przedsądowe wezwanie do zapłaty (k.11-11v.), aneks do umowy z dnia 30.01.2014r. (k.16-16v.), aneks do umowy z dnia 24.12.2015r. (k.17-18), aneks z dnia 16.02.2017r. (k.19-20), ostateczne wezwanie do zapłaty (k. 21), pismo powoda z dnia 14.11.2019r. (k.103-106v.), harmonogram spłaty pożyczki (k.107-108), wyciąg z ksiąg bankowych (k. 109-119v.),

wniosek kredytowy pozwanej (k.120-120v.), ksero dowodu osobistego pozwanej (k.121-121v.), dyspozycja spłaty zobowiązania (k.122), oświadczenie konsolidacyjne i dyspozycja przelewu (k.123-123v.), karta danych właściciela konta osobistego (k.203), wniosek o otwarcie rachunku (k.204-204v.), przesłuchanie pozwanej (k.214v.-215)/

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie następującej oceny zebranego w sprawie materiału.

Na podstawie art. 229 i 230 k.p.c. Sąd przyjął bez dowodów te powołane przez powoda fakty, które pozwana przyznała, uznając, że przyznanie nie budziło wątpliwości, bądź których nie zanegowała, ponieważ twierdzenia te znajdowały oparcie w okolicznościach sprawy, a nie pozostawały sprzeczności ze stanowiskiem strony milczącej i z wynikami rozprawy.

Sąd ustalił stan faktyczny także na podstawie dokumentów prywatnych. Dokumenty te Sąd uznał za wiarygodne jako nie budzące wątpliwości co do swojej prawdziwości i zgodności treści z prawdą.

Wśród dokumentów prywatnych jako szczególnie istotny Sąd ocenił wyciąg z ksiąg rachunkowych powoda, zwłaszcza w zakresie wysokości zadłużenia pozwanej. Wyciąg z ksiąg bankowych został wystawiony przez bank, którego czynnościom należy przypisać cechę wiarygodności, jako instytucji zaufania publicznego. Banki są bowiem szczególnie podmiotami gospodarczymi, funkcjonującymi w oparciu o bardzo szczegółowe regulacje, także w zakresie prowadzenia ksiąg rachunkowych i poddany restrykcyjnemu nadzorowi. Dlatego z reguły wyciąg z ksiąg banku jest dokumentem prywatnym o dużej sile przekonywania (mocy dowodowej). Nadto w pełni koreluje on z innymi przedłożonymi przez stronę powodową dowodami w postaci umowy łączącej strony, dokumentami szczegółowego rozliczenia umowy kredytu.

Stosownie do art. 7 ust. 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe, dokumenty związane z czynnościami bankowymi mogą być sporządzane na informatycznych nośnikach danych, jeżeli dokumenty te będą w sposób należyty utworzone, utrwalone, przekazane, przechowywane i zabezpieczone. Zgodnie z postanowieniem Sądu Najwyższego z 11 marca 2004 r. (V CZ 12/2004, nie publ.) bankowe dokumenty elektroniczne na podstawie ww. przepisu, traktować należy na równi z oświadczeniem utrwalonym na papierze za pomocą pisma - za dokumenty w rozumieniu Kodeksu postępowania cywilnego. Powód przedłożył wydruki swych dokumentów istniejące w formie elektronicznej m.in. wyciągi bankowe, wykaz szczegółowego rozliczenia pożyczki. Dokumenty te Sąd uznał za w pełni wiarygodne. Nie budziły one zastrzeżeń co do swojej autentyczności i zgodności treści z prawdą, a nadto znajdowały potwierdzenie w treści innych dokumentów.

Pozwana przesłuchana na rozprawie wskazywała, że nie pamięta okoliczności związanych z zawarciem pożyczki, będącej przedmiotem niniejszego sporu. Oświadczyła bowiem, że nie pamięta czy zaciągnęła omawiane zobowiązanie. Sąd uznał, iż pozwana w związku z dokuczającymi jej problemami zdrowotnymi na tle psychicznym, związanych z traumatycznymi przeżyciami tj. śmiercią najbliższych jej osób, może faktycznie mieć trudności z powrotem pamięcią do pewnych faktów. Z tych, które pozwana pamiętała za istotne Sąd uznał twierdzenia, iż pozwana podpisywała dokumenty bankowe i brała pożyczki.

Sąd pominął wniosek dowody pozwanej o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego grafologa na okoliczność ustalenia, czy podpis pod umową pożyczki został złożony przez pozwaną, uznając go za zmierzający jedynie do przedłużania postępowania. Sąd doszedł do przekonania, że zebrany w sprawie materiał dowodowy jest wystarczający do ogłoszenia wyroku, a zgłoszony dowód ma na celu wyłącznie odwleczenie w czasie wydania orzeczenia kończącego postępowanie.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie.

Powód dochodził roszczenia o zaspokojenie wierzytelności wynikającej z zawartej z pozwaną w dniu 29 stycznia 2014 roku umowy pożyczki konsolidacyjnej nr (...).

Stosownie do treści art. 720 § 1 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

Pozwana w istocie nie przeciwstawiła roszczeniu powoda żadnych zarzutów, które zasługiwałyby na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności Sąd pragnie odnieść się do podważania przez pozwaną okoliczności zawarcia z powodem umowy. Pozwana w toku procesu wskazywała bowiem, że nie pamięta aby zawierała przedmiotową umowę pożyczki, a podpis widniejący na jej papierowej formie nie odpowiada temu, który zwykle używała, albowiem podpisywała się pełnym imieniem i nazwiskiem.

Pozwana podnosiła, że nie potrafi wyjaśnić tego jak to się stało, że Bank dysponuje wzorem jej podpisu. Analiza materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie nie pozostawiała wątpliwości, że pozwana w dniu 29 stycznia 2014 r. skutecznie zawarła z powodem umowę pożyczki konsolidacyjnej, a podpis widniejący na jej egzemplarzu został złożony przez pozwaną. Za powyższym przemawia wykazany przez powoda stosownymi dokumentami fakt udostępnienia środków pożyczki zgodnie z jej postanowieniami. Przypomnieć należy, że pożyczka została zaciągnięta na spłatę zobowiązania finansowego pozwanej w innej instytucji finansowej, aniżeli powodowy Bank, a zobowiązanie to dzięki środkom pochodzącym z przedmiotowej pożyczki zostało uregulowane.

Nadto nie uszło uwadze sądu, że pozwana przed zawarciem pożyczki z dnia 29 stycznia 2014 r. od wielu lat współpracowała z powodem m.in. w 2001 r. zawarła z nim umowę rachunku bankowego. Pozwana złożyła w banku również wzór swojego podpisu. W tym miejscu wskazać trzeba, że podpis złożony pod dokumentem w postaci wniosku o otwarcie konta rachunku oszczędnościowo - rozliczeniowego, karcie danych właściciela konta osobistego, a przede wszystkim dowodu osobistego pozwanej seria i numer (...) odpowiada temu, który pozwana złożyła pod umową pożyczki z dnia 29 stycznia 2014 r. i późniejszymi aneksami do tej umowy. Dodatkowo podpis złożony na umowie pożyczki został zweryfikowany przez pracownika banku w oparciu o jego wzór złożony wcześniej w Banku. Wszelkie powyższe argumenty, wraz z brakiem stanowczego zaprzeczenia przez pozwaną, że zawierała z powodem umowę w dniu 29 stycznia 2014 r. spowodowały, że powyższą linię obrony pozwanej należało uznać za nietrafną.

Ponadto wysokość dochodzonego roszczenia, oraz prawidłowość rozliczania dokonywanych przez Bank wpłat (zgodnie z postanowieniami umowy) w świetle przedłożonych dokumentów, w ocenie Sądu została należycie wykazana przez powoda.

W myśl art. 78 ustawy z 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe do umów pożyczek pieniężnych zawieranych przez bank stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące zabezpieczenia spłaty i oprocentowania kredytu.

Zgodnie z art. 69 ust.1 ustawy Prawo bankowe przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu. Do ustawowych wymogów treści należy m.in. określenie zasad i terminu spłaty, wysokości oprocentowania i warunków jego zmiany, warunków rozwiązania umowy. W przypadku niedotrzymania przez kredytobiorcę warunków udzielenia kredytu bank może wypowiedzieć umowę. Istotną cechą tej umowy jest jej charakter wzajemny w rozumieniu art. 478 § 2 k.c. Ekwiwalentem świadczenia banku, polegającego na oddaniu do dyspozycji na czas oznaczony określonej kwoty pieniężnej, jest zapłata odsetek i prowizji, niezależna od obowiązku zwrotu wykorzystanego kredytu. Ten rodzaj i zakres ekwiwalentu przesądza również o odpłatnym charakterze umowy kredytu.

Umowa pożyczki jest umową dwustronnie zobowiązującą, ze względu na fakt, że obie strony umowy zaciągają zobowiązania. Z dokonanych w sprawie ustaleń wynikało, że Bank (...) SA z siedzibą w W. zawarł z pozwaną U. R. umowę pożyczki gotówkowej w dniu 29 stycznia 2014 roku. Powód swoje zobowiązanie wykonał i udostępnił pozwanej

kwotę limitu pożyczki określoną w umowie stosownie do jej postanowień. Nie ulegało również wątpliwości Sądu, że pozwana nie wykonała ciężącego na niej obowiązku w zakresie zwrotu przedmiotu pożyczki wraz z oprocentowaniem i kosztami jej udzielenia w oznaczonych terminach spłaty. Z uwagi na nieterminowe regulowanie przedmiotowej zaległości przez pozwaną przedmiotowa umowa została przez powoda zasadnie i skutecznie wypowiedziana. W związku z powyższym pożyczka stała się wymagalna w całości, a udzielający jej uzyskał prawo naliczania odsetek karnych.

Reasumując, Sąd uznał, iż powód wykazał swoje roszczenie co do zasady i co do wysokości, a w przedmiotowej sprawie brak jest jakichkolwiek podstaw aby pozwana mogła zwolnić się od odpowiedzialności za swoje zadłużenie wobec Banku.

Mając na uwadze powyższe, w punkcie 1 wyroku Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 144.200,99 zł.

Zgodnie z art. 481 § 1 k.c., jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była oznaczona, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie w wysokości równej sumie stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 5,5 punktów procentowych (art. 481 § 2 zd. 1 k.c.).

Z zapisów zawartej między stronami wynika, iż z tytułu zaległości w spłacie pożyczki bankowi przysługiwały odsetki od zadłużenia przeterminowanego, które naliczane były według rocznej stopy procentowej, określonej w Cenniku usług, która jest równa czterokrotności stopy lombardowej ustalanej przez Radę Polityki Pieniężnej. Wysokość odsetek przeterminowanych nie mogła przekroczyć wysokości odsetek maksymalnych.

W związku z tym żądanie zasądzenia odsetek od zadłużenia pozwanej wobec powodowego banku tj. od kwoty 110.030,67 zł należne od dnia 17 sierpnia 2018 roku uznać należało za uzasadnione i znajdujące oparcie w postanowieniach umowy jak i obowiązujących przepisach prawa. Mając na uwadze powyższe, w punkcie 2 wyroku Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powoda odsetki za opóźnienie od kwoty 110.030,67 zł w wysokości czterokrotności stopy procentowej kredytu lombardowego NBP, nie wyższej jednak niż odsetki maksymalne za opóźnienie, od dnia 17 sierpnia 2018 roku do dnia zapłaty.

Zgodnie z art. 98 § 1 k.p.c. strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu).

Na koszty poniesione przez powoda w sprawie złożyła się uiszczona przez powoda opłata od pozwu – 5.502 zł i wynagrodzenie kuratora – 5.400 zł. Łącznie 10.902 zł.

W związku z powyższym, w punkcie 3 wyroku Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 10.902 zł tytułem kosztów procesu.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie wyżej powołanych przepisów prawa, orzeczono jak w sentencji wyroku.

J. Grudziński